

kasse: Det offentlige bør og skal ingen særlig Støtte yde dig, men naar du til Sygekassen yder et forhøjet Bidrag lige saa stort som det, Statskassen tidligere har ydet Sygekassen for dig og for din Hustru, kan du, saa længe du selv ønsker det, vedblive at være nydende Medlem af Sygekassen, thi da oppebærer den for dit Vedkommende nøjagtig de samme Indtægter, som den tidligere har oppebaaret, og da kan den — det viser 20 Aars Erfaring — yde dig nøjagtig den samme Understøttelse, som den yder dig den Dag i Dag, nemlig den Lægehjælp, som Sygekassen betaler, Medicin, for saa vidt Vedtægten hjemler det, Dagpenge og den Andel, som Sygekassen ellers maa betale for understøttede Medlemmer paa Sygehuse, Sanatorier og Sindsygehospitaller. Da det offentlige ingen Interesse vilde have i din Forbliven eller Ikke-Forbliven i Sygekassen, behøver du ikke at gaa ud, selv om du skulde naa en Merindtægt af 600 Kr., ja, om du saa naar at blive Millionær. Jeg tænker mig, at der er dem, der straks vil sige: Ja, men den Understøttelse eller den Hjælp, vedkommende Medlem saa vil modtage af Sygekassen, vil være ganske forsvindende. Dertil vil jeg sige, at jeg, der ikke kender noget til Millionærens behagelige Tilværelse, men som dog paa Grund af min Indkomst ikke kan være Medlem af en statsanerkendt Sygekasse, vilde i alt Fald være saare vel tilfreds, om jeg for et aarligt Kontingent af 13 Kr. 60 Øre eller højst 14 Kr. kunde sikre mig og mine de nævnte Goder ved Hjælp af en Sygekasse, og jeg henstiller Tanken til Overvejelse, saavel for den højtærede Minister som for det kommende Udvalg.

Efter nu at have omtalt Lovforslagets § 6 ønsker jeg, forinden jeg gaar videre, at slaa til Lyd for en Tanke, der i en Aarrække har sysselsat mig. At Statens Omsorg for en Sygeforsikring i første Omgang kun kom til at omfatte, hvad man i daglig Tale kalder Smaafolk, er ganske naturligt, og lige saa naturligt er det, at det offentlige her maatte træde støttende til, men naar vi nu staar overfor en Revision af den gældende Sygekasselov, efter at den har virket i 20 Aar, og efter at saa megen Erfaring er indhøstet, forekommer det mig, at Lovgivningsmagten ogsaa burde overveje Muligheden af at oprette anerkendte Sygekasser for Folk, hvis økonomiske Stilling er af den Beskaffenhed, at de ikke kan blive Medlemmer af en understøttet Sygekasse, selv om deres Indtægt kun ligger ganske lidt over den i Lovforslaget nævnte Grænse. Hvor højt man da skulde sætte

denne Grænse, om det skulde være ved 3,000, 4,000 eller 5,000 Kr., kan der tales om. Men sikkert er det, at der i de Samfundslag er en levende Trang til ved en Sygeforsikring at værne Familien mod Angreb af Sygdom. At den Slags Sygekasser ikke skulde nyde Hjælp af det offentlige, betragter jeg som en Selvfølge, men der vilde dog for Medlemmerne ligge en stor Betyggelse deri, at Kassen var anerkendt, thi derved vandtes der Sikkerhed for, at den var kontrolleret, at Regnskabet var i Orden, at den var i Stand til at yde, hvad Vedtægten hjemlede, og at den blev styret efter lovbundne Regler. Tænker man sig en saadan Sygekasse paa en eller anden Maade sat i Forbindelse med de understøttede Sygekasser, vilde Administrationsudgifterne — og det er dem, der i de private Sygekasser sluger en Mængde af Kassernes Indtægter — kunne indskrænkes til et rent Minimum. Der skulde ingen høje Direktørlønninger til og heller ingen Agentprovision, da Agentvirksomheden vilde være fuldstændig overflødig. Denne Tanke vil jeg gerne henstille til Overvejelse for den højtærede Minister og det kommende Udvalg.

Jeg skal kortelig omtale § 7, der omhandler Oprettelsen af en ny Afdeling indenfor de anerkendte Sygekasser, en Afdeling, som skal optage de Personer, der vel paa Grund af deres Helbredstilstand er udelukkede fra Optagelse i den almindelige Afdeling, men som dog ved Optagelsen i den nye Afdeling er arbejdsdygtige, og om hvem det kan formodes, at de ikke jævnlig vil være arbejdsudygtige i længere Tidsrum, altsaa med andre Ord, som delvis kan kaldes raske, men som dog kues af en eller anden Sygdom, der til Tider gør dem arbejdsudygtige. Disse Stakler, jeg maa nok kalde dem saaledes, har hidtil staaet hjælpeløse, naar Sygdommen tog fat, og jeg tror at kunne sige, at den Udvej til Hjælp, der her aabner sig for dem, hilses af alle med Tilfredshed. Jeg nærer dog selv en stille Tvivl om, at denne Afdeling vil blive saa stærkt benyttet, som ønskeligt kunde være, thi selv om Hjælpen fra det offentlige forøges for disse Medlemmer, vil Kontingentet sikkert for at kunne dække Udgifterne ved disse syge Menneskers Behandling blive ret højt, og det er et Spørgsmaal, om disse svage Personer er i Stand til at udrede Resten. Maaske man her uden at begaa Uret kunde forhøje Kommunens Bidrag, der i Lovforslaget er sat til 3 Kr., saa at det i alt Fald blev lige saa stort som Statsbidraget. Det er dog først og